

TESS GERRITSEN

Bir
Rizzoli
&
Isles
Macerası

—
Polisiye
Gerilim
—

Günahkâr

Günahkâr

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Casuslar Sahili

GÜNAHKÂR

Orijinal adı: The Sinner

© 2003, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Güneş Becerik Demirel

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Martı Yayınları, 2014

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mayıs 2018

10. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-8036-17-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Günahkâr

Tess Gerritsen

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Annem Ruby J. C. Tom'a sevgilerimle.

Teşekkür

Boston Polis Teşkilatı hakkındaki bilgileri için Peter Mars'a ve Bruce Blake'e,

Adli tabiplerin dünyasına girmeme izin verdiği için doktor Margaret Greenwald'a,

Sonsuz desteği için Gina Centrello'ya,

Her yazarın çalışmayı hayal edeceği bir editör olan Linda Marrow'a,

Atlantik'in diğer tarafında mucizeler yaratan Selina Walker'a,

Jane Berkey, Donald Cleary ve Jane Rotrosen Ajansı'ndaki muhteşem ekibe,

Edebiyat ajanım, şampiyonum, bana ışık tutan rehberim ve işinin en iyisi Meg Ruley'ye,

Ve bunca yıldan sonra hâlâ en iyi arkadaşım olan kocam Jacob'a en içten teşekkürlerimi sunarım.

Giriş

Andhra Pradesh

Hindistan

Şoför onu daha öteye götürmeyi reddetti.

Bir buçuk kilometre geride, Octagon Kimya'yı geçtikten hemen sonra, asfaltın yerini otların bürüdüğü bir toprak yol almıştı. Şoför çalılıkların arabasını çizdiğinden yakınıyordu ve yakın zamanda yağan yağmurlar yüzünden, lastiklerin gömülebileceği çamurlu çukurlar oluşmuştu. Acaba tam olarak neredelerdi? Haydarabad'dan yüz elli kilometre uzakta, yolda kalmışlardı. Howard Redfield şoförün uzun itirazlardan oluşan listesini dinleyince, adamın daha fazla ilerlemek istememesinin gerçek sebebini anladı. Hiç kimse korktuğunu kolay kolay itiraf etmezdi.

Redfield'in buradan itibaren yürümekten başka çaresi yoktu.

Şoförün kulağına doğru konuşmak için öne eğildi ve buruna adamın ter kokusu geldi. Tıkırdayan boncukların asılı durduğu dikiz aynasında, şoförün kendisini izleyen koyu gözlerini gördü. "Beni burada bekleyeceksiniz, değil mi?" diye sordu. "Tam burada, yolda kalın."

"Ne kadar bekleyeceğim?"

“Sanırım bir saat kadar. Ne kadar sürerse.”

“Söylediğim gibi, görülecek bir şey yok. Artık orada hiç kimse yok.”

“Siz sadece burada bekleyin, tamam mı? Bekleyin. Şehre döndüğümüzde size çifte tarife ederim.”

Redfield sırt çantasını alıp klimalı arabadan inince, anında bir nem denizinde yüzmeye başladı. Üniversite öğrencisi olduğu ve cebinde azıcık parayla Avrupa’yı dolaştığı dönemden beri sırt çantası kullanmamıştı ve şimdi, elli bir yaşındayken, çökmüş omuzlarına bunlardan birini asmak tuhafına gidiyordu. Fakat bir buhar odasından farksız olan bu ülkede yanına bir şişe artılmış içme suyu, böcek kovucu, güneş kremi ve ishal ilacı almadan bir yere gidecek olursa mahvolurdu. Ve tabii ki fotoğraf makinesini de geride bırakamazdı.

Öğleden sonra güneşinde terleyerek dikilirken gökyüzüne baktı ve düşündü: Harika, güneş batıyor ve bütün sivrisinekler alacakaranlıkta ortaya çıkıyorlar. İşte akşam yemeğiniz, sizi alçaklar.

Yol boyunca ilerlemeye başladı. Uzun otlar yolu kapattığı için tökezledi; derin bir oyuğun içine düşünce bileklerine kadar çamura battı. Belli ki buradan aylardır hiçbir araç geçmemişti ve Doğa Ana hemen devreye girerek, kendine ait olanı tekrar ele geçirmişti. Nefes nefese kalan ve böcekleri başından savmaya çalışan Redfield duraksadı. Arkasına bakınca, arabanın görüş mesafesinden çıktığını fark edip huzursuz oldu. Acaba şoförün kendisini bekleyeceğine güvenebilir miydi? Adam onu buraya kadar getirmekte son derece gönülsüz davranmıştı ve giderek daha da engibeli hale gelen yolda hoplayıp zıplayarak ilerledikçe tedirginliği iyice artmıştı. Şoför bir zamanlar burada kötü insanların bulunduğunu ve korkunç şeyler yaşandığını söylemişti. İkisi de ortadan kaybolacak olsalar, kim onları arama zahmetine girerdi ki?

Redfield ilerlemeye devam etti.

Nemli hava onu çepeçevre sardı. Sırt çantasındaki su şişesinden gelen çalkantıları duyabiliyordu ve şimdiden susamasına rağmen durup su içmedi. Güneş bir saat kadar sonra batacağı için yola devam etmeliydi. Böcekler otların arasında vızılıyordu ve Redfield etrafını saran ağaçlarda öten kuşları duyabiliyordu ama şarkıları daha önce duyduklarına hiç benzemiyordu. Bu ülkeyle ilgili her şey ona tuhaf ve gerçeküstü geliyordu; sanki bir rüyadaydı ve kendinden geçmişçesine ağır adımlarla yürürken, göğsünden ter damlaları süzülüyordu. Solukları her adımda hızlanıyordu. Haritaya göre sadece iki buçuk kilometre kalmıştı ancak ne kadar yürürse yürüsün, yol bir türlü bitmek bilmiyordu ve böcek kovucuyu yenilemesi bile sivrisineklerin hevesini kırmıyordu. Kulakları sinek vızıltılarıyla dolup taşmış, yüzü kaşıntılı ısırtıklardan oluşan bir maskeye dönmüştü.

Başka bir derin oyuğa rastladı ve dizlerinin üstüne, uzun otların arasına çöktü. Olduğu yere çömeldi, ağzına dolu olan otları tükürüp biraz soluklandı; o kadar bezgin ve yorgundu ki geri dönme vaktinin geldiğine karar verdi. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp, Cincinnati'ye giden uçağa binecekti. Ne de olsa korkaklık çok daha güvenliydi. Ve daha konforluydu.

İçini çekti, ayağa kalkarken yerden destek almak için elini yere dayadı ve kıpırdamadan durup otlara baktı. Yeşilliklerin arasında metal bir cisim parıldadı. Sadece ucuz, tenekeden bir düğmeydi ama Redfield o an bunu bir işaret olarak kabul etti. Tıpkı bir tılsım gibi. Düğmeyi cebine attı, ayağa kalktı ve yürümeye devam etti.

Yalnızca otuz metre ötede, karşısına etrafı ağaçlarla çevrili, büyük bir alan çıktı. En dipte, teneke çatısı paslanan, ıssız, derme çatma bir kulübe vardı. Usulca esen rüzgârda dallar çıtırdıyor, otlar sallanıyordu.

Redfield, işte burası, diye düşündü. Burada oldu olay.

Birdenbire solukları kulağına fazla gürültülü geldi. Kalbi çarparak sırt çantasını omzundan indirdi, fermuarını açtı ve fotoğraf makinesini çıkardı. Her şeyi belgele, diye düşündü. Octagon seni yalancı çıkarmaya çalışacak. Seni itibarsızlaştırmak için ellerinden geleni yapacakları için, kendini savunmaya hazır olmalısın. Doğruyu söylediğini kanıtlamalısın.

Redfield meydana girdi ve kararmış dallardan oluşan bir yığına doğru yürüdü. Ayakkabısıyla dalları dürtünce, burnuna yanık ahşap kokusu geldi. Tepeden tırnağa ürpererek geri çekildi.

Bunlar bir cenaze ateşinin kalıntılarıydı.

Redfield elleri terleyerek makinesinin lens kapağını çıkardı ve fotoğraflar çekmeye başladı. Gözünü kadrāja dayayıp, art arda pozlar yakaladı. Parlak ve yırtık bir sarı parçası gördü. Baktığı her yerde ölüm vardı.

Sağa döndü, kadrājının önünden yemyeşil çalılar geçti ve tam başka bir fotoğraf çekmek üzereyken, parmağı deklanşörün üzerinde donup kaldı.

Kadrājın kenarında ok gibi fırlayan bir karaltı gördü.

Fotoğraf makinesini gözünün önünden çekti ve doğrularak ağaçlara baktı. Şimdiyse dalların sallantısından başka bir şey görmüyordu.

Orada, görme alanının en ucunda anlık bir hareket mi olmuştu? Gözüne ağaçların arasında zıplayan bir karaltı ilişmişti. Bir maymun muydu?

Fotoğraf çekmeye devam etmeliydi. Güneş hızla alçalıyordu.

Taştan bir kuyunun yanından geçip teneke çatılı kulübeye doğru yürümeye başladı; hareket ettikçe pantolonu otlara sürtüyordu ve o bir sağına, bir soluna bakıyordu. Sanki ağaçların gözleri vardı ve onu izliyorlardı. Kulübeye yaklaştıkça, duvarların yanarak kavrulduğunu gördü. Kapının önünde

bir kül yığınıyla kararmış dallar vardı. Başka bir cenaze ateşi daha...

Redfield dalların etrafından dolaşıp kapıdan içeri baktı.

İlk başta, içerisinin loş ışığında pek az şey seçebildi.

Gün ışığı hızla azalıyordu ve içerisi daha da karanlıktı; etrafı siyahlardan ve grilerden oluşan bir renk skalasıyla çevriliydi. Gözlerinin karanlığa alışması için duraksadı. Toprak bir kavanozun üstünde taze bir su damlasının ısıltısını görünce, şaşkınlığı arttı. Burnuna baharat kokuları geldi. Bu nasıl olabilirdi?

Arkasında bir dal çıtırdadı.

Redfield arkasına döndü.

Girişte bir siluet dikiliyordu. Etraftaki bütün ağaçlar durmuş, hatta kuşlar bile susmuştu. Siluet tuhaf ve sarsak bir biçimde ona doğru yaklaştı ve yalnızca birkaç adım ötede durdu.

Redfield'ın elindeki fotoğraf makinesi yere yuvarlandı. Redfield korkuyla karşısındaki siluete bakarak geri çekildi.

Bu bir kadındı. Ve yüzü yoktu.

Ona Ölümler Kraliçesi diyorlardı.

Bunu daha önce kimse yüzüne söylemese de Dr. Maura Isles işi gereği mahkeme, ölüm mahalli ve morg arasındaki sevimsiz üçgen içinde gidip gelirken, bazen takma adının mırıldandığını duyardı. Bazen karanlık bir kinaye sezdiği de olurdu: *Ha ha, işte burada, barbar Tanrıça yeni kurbanlarını toplamaya gelmiş* derlerdi. Bazen bu fısıltılar bir hoşnutsuzluk tınısı barındırırdı; tıpkı aralarından uğursuz bir yabancı geçen sofuların homurtuları gibi. Bu, Maura'nın neden ölümün izinde yürümeyi seçtiğini anlayamayanların tedirginliği idi. Acaba bu hoşuna mı gidiyor, diye merak ederlerdi. Soğuk tenlere dokunmak ve çürümüşlüğün kokusu, Maura için hayatta olanlara sırt çevirmesine yol açacak kadar çekici miydi? Bunun normal olamayacağını düşünüp Maura'ya ters ters bakarlar, sadece onun garip bir kadın olduğunu doğrulayan işaretleri fark ederlerdi. Fildişi renginde ten ve Kleopatra kesimi küt siyah saçlar. Kıpırmızı bir ruj. Başka kim ölüm mahalline gelirken ruj sürerdi ki? Onları en çok rahatsız eden şey ise Maura'nın sakinliği ve kendilerinin midelerini kaldıran korkunç sahneleri son derece soğukkanlı bakışlarla incelemesiydi. Onların aksine, Maura bakışlarını kaçırmıyordu. Bunun yerine yaklaşıyordu, bakıyordu, dokunuyordu ve kokluyordu.

Ve sonra da otopsi laboratuvarının parlak ışıkları altında kesmeye başlıyordu.

Maura cerrah bıçağıyla cesedin soğuk tenini yararken, deri altı dokusunda biriken yağlar sarı sarı parlıyordu. Kaburgaları kesmek için budama makası kullanırken ve üçgen biçimindeki göğüs kemiğini, içindeki hazineleri görmek istediği bir dolabın kapağını açarcasına yukarı kaldırırken, hamburger ve patates kızartmasını seven bir adammış, diye düşündü.

Adamın kalbi, akciğerlerin süngerimsi yatağında, bir beşikteymiş gibi duruyordu. Elli dokuz yıl boyunca, Bay Samuel Knight'ın vücuduna kan pompalamıştı. Onunla birlikte büyümüş, yaşlanmış, değişmiş ve gençliğindeki ince kaslar gitmiş, bol yağlı bir et yığınının dönüşmüştü. Bütün pompalar er ya da geç tekler; Bay Knight'ın kalbi de Boston'daki otel odasında, yanı başındaki komodinin üzerinde mini bardan aldığı bir kadeh viskiyle televizyonun karşısındayken durmuştu.

Maura Bay Knight'ın son düşüncelerinin neler olabileceğini, acı veya korku hissedip hissetmediğini merak etmedi. Adamın en mahrem yerlerini incelemesine, derisini açıp kalbini eline almasına rağmen; Bay Samuel Knight onun için sessiz ve iddiasız, sırlarını kendi rızasıyla ele veren bir yabancı gibiydi. Ölüler sabırlıdır. Ne yakınırırlar ne insanları tehdit ederler ne de kandırmaya çalışırlar.

Ölüler size zarar vermezler; bunu ancak hayattakiler yapar.

Maura serinkanlı ve etkin bir biçimde çalışarak göğüs boşluğundaki iç organları kesip çıkardı, özgür kalan kalbi kesme tahtasının üzerine koydu. Dışarıda, aralık ayının ilk karı daireler çizerek uçuşuyor, beyaz kar taneleri sessizce pencerelere çarpıyor ve sokak aralarından kayıp gidiyordu. Fakat laboratuvarında yalnızca akmakta olan suyun ve havalandırma pervanesinin sesi duyuluyordu. Maura'nın asistanı Yoshima olağanüstü bir sessizlikle hareket ediyor, Maura'nın beklentilerini

seziyor ve neye ihtiyacı olursa yerine getiriyordu. Yalnızca bir buçuk yıldır birlikte çalışmalarına rağmen, iki mantıklı zihnin birbirine telepatiyle bağlanması sayesinde tek bir organizma gibi işlev görüyorlardı. Maura'nın Yoshima'ya lambanın yönünü değiştirmesini söylemesi gerekmiyordu; Yoshima bunu zaten yapıyordu. Işık, kan damlayan kalbin üzerine vuruyor, uzatılmış bir çift makas Maura'nın eline alınmayı bekliyordu.

Sağ karıncığın koyu beneklerle dolu duvarı ve tepedeki beyaz iz, kalbin acıklı hikâyesini anlatıyordu. Aylar, hatta yıllar önce geçirilen eski bir miyokard enfarktüsü, zaten sol karıncık duvarının bir kısmına zarar vermişti. Derken, son yirmi dört saat içinde yeni bir kriz daha meydana gelmişti. Bir kan pıhtısı sağ koroner atardamarı tıkayarak sağ karıncığa giden kan akışını engellemişti.

Maura dokunun yapısını incelemek için keserken, mikroskopun altında ne göreceğini önceden biliyordu. Pıhtılaşma nedeniyle doku ölümü gerçekleşmişti. Akyuvarlar savunma yapan bir ordu gibi istilayı başlatmışlardı. Belki de Bay Samuel Knight, göğsündeki rahatsızlığın yalnızca bir hazımsızlık krizi olduğunu sanmıştı. Öğle yemeğinde ölçüyü kaçırmıştı, bütün o soğanları yememeliydi. Belki de Pepto-Bismol iyi gelirdi. Veya belki de göz ardı ettiği daha bariz işaretler de olmuştu: göğsündeki ağırlık, nefes darlığı gibi. Fakat belli ki kalp krizi geçirdiğini anlamamıştı.

Veya bir gün sonra bir aritmi yüzünden öleceğini.

Kalp, şimdi kesme tahtasının üzerinde açık halde duruyordu. Maura tüm organların eksik olduğu göğüs boşluğuna baktı. Boston yolculuğunuz böylece sona erdi. Bunda şaşılacak bir şey yok. Vücudunuza kendi verdiğiniz zarar dışında suçlanacak bir şey yok Bay Knight, diye düşündü.

Odadaki dahili haberleşme sistemi vızıldadı. Maura'nın sekreteri Louise, "Dr. Isles?" diye seslendi.

“Evet?”

“İkinci hatta Dedektif Rizzoli bekliyor, sizinle görüşmek istiyor. Müsait misiniz?”

“Tamam, ben açarım.”

Maura eldivenlerini çıkarıp duvardaki telefona doğru ilerledi. Malzemeleri lavaboda yıkamakta olan Yoshima, musluğu kapattı. Bir kaplanınkini andıran kurnaz bakışlarıyla Maura’ya döndü; Rizzoli’den gelen bir telefonun ne anlama geldiğini biliyordu.

Maura nihayet telefonu kapadığında, Yoshima’nın merakla ona bakmakta olduğunu gördü.

“Bugün erkenden başladık” dedi. Sonra önlüğünü çıkarıp başka bir kurbanı daha kendi diyarına getirmek üzere morgdan ayrıldı.

Sabah başlayan kar, amansız bir karla karışık yağmura dönüşmüştü ve görünürde hiçbir kar küreme aracı yoktu. Maura arabayla dikkatli bir biçimde Jamaica Nehir Yolu boyunca ilerliyordu. Arabanın lastikleri derin sulu kar birikintilerinin arasından hışırdayarak geçiyor, silecekleri buz tutan ön camı kazıyordu. Bu mevsimin ilk kış fırtınasıydı ve sürücüler henüz bu koşullara alışmamışlardı. Hatta birkaç araba yoldan çıkmıştı. Maura park halinde olan ve ışıkları yanıp sönen bir devriye polis arabasının yanından geçti. Devriye polisi, bir çekici kamyonunun şoförünün yanında ayakta duruyordu ve ikisi beraber hendeğe düşen bir arabaya bakıyorlardı.

Maura’nın Lexus model arabasının lastikleri yana doğru çekmeye başladı; ön tampon gelişi yönündeki trafiğe doğru kayıyordu. Maura panikleyerek frene asıldı ve arabanın otomatik patinaj önleme sisteminin devreye girdiğini hissetti. Arabayı tekrar kendi şeridine soktu. Kalbi çarparak,

kahretsin, diye düşündü. California'ya döneceğim. Ürkek bir şekilde hızını azalttı; kimin ne kadar korna çaldığı veya trafiği ne derece tıkağı umurunda değildi. Hadi durmayın ve beni sollayın aptallar, diye düşündü. Otopsi masamda sizin gibi pek çok sürücü gördüm.

Yol Maura'yı görkemli eski konaklarla çimenli geniş bahçelerin, huzur dolu parklarla yürüyüş yollarının bulunduğu bir Batı Boston semti olan Jamaica Düzluğu'ne çıkardı. Yaz mevsiminde buraya gelmek Boston şehrinin gürültüsünden ve sıcağından güzel bir kaçış yolu olabilirdi; fakat şimdi, kasvetli bir gökyüzü altında, rüzgâr çorak yeşilliklerin üzerinden esip geçerken, burası terk edilmiş bir yerleşim yeri gibiydi.

Maura'nın aradığı adres sanki bulunması en güç yerdedi. Bina, iç içe geçmiş sarmaşıkların kapladığı yüksek bir taş duvarın arkasında yer alıyordu. Maura, dünyadan uzak kalmak için kurulmuş bir barikat gibi, diye düşündü. Caddeden tek görebildiği, damtasından gotik bir zirvesi bulunan bir çatıyla, yukarıdan kara bir göz gibi onu izleyen bir çatı pence-resiydi. Ön girişin yakınında park halinde bir devriye arabasının olması, Maura'nın doğru adresi bulduğunun teyidiydi. O ana kadar sadece birkaç araç daha gelmişti; baskın birlikleri, daha büyük bir orduyu çağrıştıran olay yeri teknisyenlerinden önce davranmışlardı.

Maura caddenin karşısına park etti ve kendini şiddetli rüzgârın ilk darbesinden korumaya çalıştı. Arabadan dışarı adımını attığında ayakkabısının tabanı kaydı ve Maura aracının kapısına tutunarak, boylu boyunca yere serilmekten son anda kurtuldu. Sürünerek ayağa kalkınca, bütün kar suyunu emen paltosunun eteğinden damlayan buz gibi suların baldırlarından aşağıya süzüldüğünü hissetti. Maura birkaç saniye boyunca öylece dikildi; sulu sepken yağan kar yüzünü iğneliyordu. Her şeyin bu kadar çabuk olup bitmesi Maura'yı afallatmıştı.

Maura caddenin karşı tarafındaki aracının içinde oturan devriye polisine bakınca onun kendisini izlediğini gördü. Adam mutlaka kaydığını görmüş olmalıydı. Gururu kırılan Maura ön koltuktaki alet çantasını aldı, kapıyı kapattı ve elinden geldiğince soğukkanlı görünmeye çalışarak, kırılgan kayganlaşan yolda ilerlemeye başladı.

Devriye polisi arabasının açık olan penceresinden, “İyi misiniz doktor?” diye seslendi. Bu ilgi Maura’nın pek de hoşuna gitmemişti.

“İyiyim.”

“O ayakkabılarla yürürken dikkat edin. Avlunun zemini daha da kaygan.”

“Dedektif Rizzoli nerede?”

“Şapeldeler.”

“Peki şapel nerede?”

“Kaçırmanız mümkün değil. Üzerinde büyük bir haç bulunan kapı.”

Maura ön kapıya doğru ilerledi, fakat kapının kilitli olduğunu gördü. Duvarda demir bir çan asılıydı; Maura ipe asıldı ve Ortaçağ çınlaması giderek daha yumuşak bir tınıya dönüşerek, sulu sepkenin yere düşerken çıkardığı sesi andırdı. Çanın hemen altında bronz bir plaka vardı; üzerindeki yazılar birkaç tutam kahverengi sarmaşığın altında kalmıştı.

Graystones Manastırı

Kutsal Işık Saçan İlahemizin Kız Kardeşleri

“Aslında hasat harika, fakat işçiler az sayıca.

Bu yüzden dua edin,

Hasat zamanı işçilerin gelmesi için.”

Kapının diğer tarafında, aniden siyahlara bürünmüş bir kadın belirdi; o kadar sessizce yaklaştı ki, Maura onun parmaklıkların ardından kendisine bakan yüzünü görünce irkildi.

Graystones Manastırı'nın dış dünyaya kapalı duvarları arasında bir felaket yaşanır. Genç rahibe Camille öldürülmüş, rahibe Ursula ise ağır yaralanmıştır. Manastırda yaşayan iki rahibenin neden öldüresiye dövüldüğü anlaşılamadığı gibi, katilin içeriye nasıl girdiği de bilinmez.

Adli tabip Maura Isles'in yaptığı otopside, genç rahibe hakkında sürpriz bir bilgi ortaya çıkar. Bu arada soruşturmanın gidişatını değiştiren bir gelişme olur ve bir başka kadın cesedi bulunur.

Katil, kadının kimliğinin ortaya çıkmaması için uğraşmıştır.

Maura Isles ve dedektif Jane Rizzoli birbirine bağlı olduğu anlaşılan bu cinayetleri araştırıp beklenmedik bir katilin peşine düşerken kişisel yaşamlarında da önemli kararlar almak zorunda kalırlar...

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

